

EEN PERFECTE ONTSNAPPING

Isabelle
Broom

Een perfecte ontsnapping

Ticket naar de liefde

Vertaald door Irene Paridaans

ocean

Een perfecte ontsnapping maakt deel uit van de serie Ticket naar de liefde

Oorspronkelijke titel *The Getaway*.

Uitgeverij Hodder & Stoughton, an Hachette UK company

© 2020 Isabelle Broom

© 2022 Nederlandse vertaling Irene Paridaans / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Becky Glibbery

Omslagbewerking bij Barbara

Omslagbeelden © Getty Images

NUR 302

ISBN 978 90 468 2966 0

www.oceanboeken.nl

DEEL EEN

1

Zoals de meeste mensen wist Kate Nimble dat je leven normaal gesproken vlak voordat je sterft als een film voorbijflitst. Maar ze wist niet dat het tegenovergestelde ook waar was. Dat alles kon vertragen tot een pijnlijke slakkengang op het moment dat je je meer levend voelde dan ooit.

Elke noot van het liedje dat je zo zorgvuldig had uitgekozen.

Elke uitdrukking op de opgeheven gezichten van je vrienden en familie.

En elke seconde dat de man die je zojuist ten huwelijk hebt gevraagd niet reageert met ‘ja’.

Kate dwong zichzelf op James te focussen. Zijn mond stond open, ongetwijfeld vanwege een mengeling van shock en verlegenheid. Net als zij leek hij het vermogen te spreken te hebben verloren. Waarom had die aandoening zich niet eerder gemanifesteerd – vóórdat ze die stoel had bijgetrokken, er bovenop was gaan staan en het gezelschap om aandacht had gevraagd.

‘Ik eh...’ James gebaarde hulpeloos in het rond, zijn opgestoken arm als een natte vlag.

Kate wist dat ze moest bewegen, dat ze iets moest zeggen, wat dan ook, dat ze van dit voetstuk van dodelijke schaamte af moest stappen. Maar ze kon het niet. Haar benen waren van lood, haar voeten zaten vastgeklonken.

‘Ik denk dat... wat ik wil zeggen is dat...’ hakkelde James. Hij klonk hulpeloos.

Inmiddels stond Kate te trillen. Het leek wel of de vertrouwde hoeken van het groezelige feestzaaltje van de pub op haar af kwamen. Een aantal aanwezigen hield zijn telefoon in de lucht, de consequenties van dit moment waren te gruwelijk om je voor te stellen.

‘Sorry, even opzij graag, ik moet erdoor.’

Nóg een stem, vastberaden en geruststellend. Kates beste vriendin Robyn baande zich een weg door de halve cirkel van gasten en kwam in een stevig tempo dichterbij.

‘Oké,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak. ‘Kom van die stoel af.’

Kate voelde een snik opwellen in haar keel, maar slaagde erin hem te camoufleren met een lach.

Met de hak van haar schoen trapte ze op de zoom van haar rok toen Robyn haar meer van de stoel sleurde dan tilde.

‘Sorry allemaal! Grapje!’

Ze wierp een snelle blik op James maar haar vriend staaarde naar de vloer.

‘Gewoon een geintje,’ riep ze nogmaals met een brok in haar keel terwijl Robyn haar de zaal uit leidde.

‘Niet huilen,’ smeekte haar vriendin.

‘Ik huil niet,’ zei Kate, maar ze voelde de tranen in haar ogen branden.

‘James heeft je vast niet goed verstaan,’ zei Robyn op de resolute toon waarmee vrouwen hun best doen niet alleen degene tegen wie ze praten te overtuigen, maar ook zichzelf. ‘Hij was hier gewoon niet op voorbereid, dat is alles. Misschien had hij al bedacht hoe hij jou ten huwelijk wilde vragen, en was hij nu helemaal overdonderd omdat hij ervan baalde dat jij hem voor was.’

Kate huiverde.

‘Het goede nieuws,’ zei haar vriendin bedachtzaam, ‘is dat hij niet echt nee heeft gezegd.’ Ze draaide een haarlok om haar vinger en haar bleke gezicht kreeg een zorgelijke uitdrukking. ‘Misschien had hij dit in alle privacy willen doen. Ik bedoel, hij staat niet graag in het middelpunt van de belangstelling, toch? Dat moet het wel zijn. Hij wist zich gewoon geen raad met de situatie.’

In een poging haar tranen binnen te houden klemde Kate haar lippen op elkaar. Afgrijzen steeg als een heliumballon op in haar borst.

James had geen nee gezegd. Maar hij had ook geen ja gezegd.

‘Zal ik hem even gaan halen?’ vroeg Robyn. Toen Kate niet reageerde vervolgde ze: ‘Binnen twee tellen staan jullie hier om te lachen, dat zul je zien.’

Op hoop van zegen. Zo had Kate haar plan genoemd. Ze had zichzelf laten geloven dat ze alles gedaan kon krijgen van James als ze maar de moed kon opbrengen het te vragen. Maar ze had het verkeerd aangepakt. Ze had hem in een schrikkeljaar op de laatste dag van februari moeten vragen, niet zomaar ergens in een willekeurige aprilmaand. Zo moest dat. Zelfs zoiets eenvoudigs had ze niet voor elkaar gekregen.

Stom, stom, stom.

De deur naar de gang ging open en James kwam binnen, een pijnlijke uitdrukking op zijn gezicht.

‘Gaat het?’

‘Prima.’ Kate sloeg haar armen over elkaar. ‘Je hoeft niet zo naar me te kijken.’

‘Hoe kijk ik dan?’ Aarzelend kwam James een stapje dichterbij.

‘Alsof ik een bom ben die elk moment kan exploderen.’

‘Ik dacht alleen maar dat je...’ begon hij, maar Kate snoof spottend.

‘Ik zei toch, het gaat prima. Oké, ik heb daarnet op een stoel gestaan voor het oog van zo ongeveer iedereen die we kennen, op mijn dertigste verjaardag nog wel, en ik heb je gevraagd of je met me wilde trouwen. Waar jij niet op antwoordde. Geen stom woord. Dus ja, het gaat helemaal lekker James, ik heb me nog nooit zo goed gevoeld.’

‘Word alsjeblieft niet boos.’ Opnieuw moest Kate een verraderlijke trilling in haar bovenlip met kracht onderdrukken. ‘Ik wou dat je me van tevoren had laten weten dat je dit van plan was, dan had ik...’

‘Het hele idee van een verrassingsaanzoek is dat het een verrassing is,’ bitste ze. ‘Ik wilde er iets romantisch van maken.’

‘Ik weet het, ik weet het.’ James kon haar blijkbaar niet aankijken, zijn blik schoot van de vloer via de radiator aan de muur naar zijn eigen nerveus in elkaar gestrengelde vingers. ‘Ik had dit nu niet willen zeggen,’ mompelde hij. ‘Maar misschien is het toch beter. Ik weet het niet.’

Kate wist niet of hij het tegen haar had of tegen zichzelf en dus reageerde ze niet, aandachtig keek ze toe hoe James worstelde met welk dilemma er dan ook in hem rond mocht razen.

‘Misschien is het maar goed dat dit is gebeurd,’ zei hij ten slotte.

‘O ja?’

Een bubbeltje hoop steeg op in de ruimte tussen hen.

‘Ja,’ antwoordde hij zorgvuldig. ‘Omdat het me bewust heeft gemaakt van het feit dat ik eerlijk tegen je moet zijn over wat er aan de hand is. Gewoon, over hoe het tussen ons gaat.’

‘Hoe gaat het dan tussen ons?’ Kate voelde haar maag pijnlijk samen-trekken.

‘Nou...’ James aarzelde en haalde diep adem. ‘Het gaat al een tijdje niet zo goed. Niet sinds we weten dat... ik bedoel, daarvóór groeiden we al uit elkaar.’ Terwijl hij sprak keek hij niet naar Kate maar naar zijn schoenen, de spierwitte sneakers die hij elke keer dat hij ze gedragen had

schoonmaakte, waarvoor hij meestal in het badkamerkastje op zoek ging naar haar gezichtsreinigingstissues.

‘Groeiden wij uit elkaar?’ Kates gezicht vertrok. ‘Echt niet.’

‘Kom op, Kate... je weet dat het waar is.’

‘En wat gebeurt hier nu precies? Bedoel je nou dat we aan een aantal zaken moeten werken? Natuurlijk moeten we dat, James. Alle stellen hebben nu en dan kwesties die aangepakt moeten worden, en na alles wat wij de laatste tijd hebben meegemaakt is het niet meer dan logisch dat je... ik weet niet, minder verbonden voelt met mij. Is dat het? Want dat kunnen we echt wel fixen.’

James zweeg en huiverde.

‘O mijn god.’ Kate sloeg haar hand voor haar mond. ‘Nee toch? Niet echt hè? Je dumpst me toch niet?’

James trok een grimas.

‘Zeg dat nou niet. Zo klinkt het alsof ik je als een vuilniszak op de stoep zet.’

‘Misschien doe je dat ook wel.’

Kates stem werd steeds schriller, ze had hem niet meer onder controle. Ze wilde hem niet eens meer onder controle houden. Ze had het vreemde gevoel dat ze haar lichaam had verlaten en van een afstandje de hele vertoning bekeek. Want dit was natuurlijk een vertoning. James zei al deze dingen niet écht.

‘Ik ben bang dat we geen van beiden krijgen wat we nodig hebben als we bij elkaar blijven,’ zei hij. Toen ze niet reageerde keek hij op. ‘Dat weet jij net zo goed als ik.’

‘Niet waar. Daar weet ik niks van.’

Kate was al niet meer erg vrolijk, maar nu sloeg de angst ook nog als een sloophamer toe. Opeens voelde ze een golf misselijkheid in zich opwellen.

‘We hoeven niet te trouwen,’ zei ze snel terwijl ze zijn handen vastpakte. ‘Zo gaat het ook prima. Het ging gewoon allemaal een beetje met me op de loop, ik vond het doodeng om dertig te worden en toen verloor ik ook nog die verkeerde baan. Ik heb pas een half uur geleden besloten je te vragen. Daarvoor was het niet eens bij me opgekomen. En ik vind het ook prima zoals het nu gaat.’ Toen James haar in de rede wilde vallen ratelde ze door: ‘We kunnen werken aan alles wat niet lekker loopt. We kunnen toch niet zomaar opgeven, James,’ zei ze gedecideerd terwijl ze zijn vingers fijnkneep. ‘We zijn toch al heel ver gekomen, of niet dan? Acht jaar is toch niet niks.’

James trok een hand uit de hare en streek onbewust over de snel dunner wordende plek op zijn kruin. Kate noemde het zijn ‘Prins William plekje’, de enige plek die de kwetsbaarheid van haar vriend verraadde. Ze was er dol op. Ze was dol op hem. ‘Het is geen kwestie van opgeven,’ zei hij. ‘Ik zeg alleen maar dat ik denk dat het tijd is de feiten onder ogen te zien. Ik weet dat je je best hebt gedaan, we hebben allebei ons best gedaan, we hebben allebei heel erg lang heel erg ons best gedaan. Maar dat is het nou juist: we zouden niet zo hard ons best hoeven te doen. Het zou niet zo moeilijk moeten zijn.’

Hij sprak zo zacht dat Kate zich naar hem toe moest buigen om hem te kunnen verstaan. Ondanks het drama dat ze had veroorzaakt ging het feestje intussen blijkbaar gewoon door.

‘We hebben geen van beiden de ander pijn gedaan,’ zei James, die klonk alsof hij hiermee zowel Kate als zichzelf probeerde te overtuigen. ‘We kunnen prima vrienden blijven.’

Nu wurmde hij ook zijn andere hand los uit Kates koude, klamme greep.

Wie was die man die hier voor haar stond, die al die dingen zei en al die klappen uitdeelde? Hij leek op James, hij klonk en rook zelfs als James, maar hoe kon dit nou dezelfde man zijn?

‘Maar je doet me pijn, je doet me pijn op dit moment,’ fluisterde ze. Verdrietig dacht ze aan de plannen die ze hadden gemaakt en aan het huis waar ze woonden met de ingelijste filmposters aan de muur, de op elkaar afgestemde kussentjes en de kleurrijke tegels in de keuken. Ze zag de foto aan de muur van de huiskamer voor zich: het lachende stel in het lijstje: hij lang, slank en ernstig, zij lachend, rommelig, met los haar. Dat vastgelegde ogenblik begon al te verwateren tot een herinnering, hun liefde leek nu al verleden tijd.

‘Maar ik ben jarig,’ zei ze kleintjes. ‘Je kunt het toch niet op mijn verjaardag uitmaken?’

James keek een beetje schaapachtig. ‘Ik was het ook niet echt van plan, weet je. Ik had er nog een paar weken mee willen wachten.’

Hij zocht naar woorden en Kate staaarde hem zwijgend aan.

‘Maar toen ging jij daar binnen op die stoel staan... dat zag ik echt niet aankomen. Ik bedoel, dat kon ik ook niet zien aankomen. Ik dacht dat een vrouw alleen maar in een schrikkeljaar een huwelijksaanzoek mocht doen.’

Chagrijnig trok Kate een pruillip.

‘Nou ja, hoe dan ook. Het punt is: zodra jij die vraag had gesteld wist ik dat ik niet meer tegen je mocht liegen. Alles werd opeens heel duidelijk.’

Kate staarde nietsziend naar een stukje losgescheurd behang. ‘Alles?’ vroeg ze zwakjes.

‘Onze vrienden zetten allemaal nieuwe stappen in hun leven, en ik heb het gevoel dat wij achterblijven,’ zei James. Hij leek zijn woorden nu heel zorgvuldig te kiezen en schraapte voortdurend zijn keel.

Kate kreeg de absurde neiging tegen hem te schreeuwen dat hij zijn hand voor zijn mond moest houden, maar ze wist dat ze, als ze eenmaal begon te schreeuwen, niet meer op zou houden.

‘Ik geef jou niet de schuld.’

Maar dat deed hij wel. Want het wás ook haar schuld. Van hen beiden was zij degene die faalde.

Kate begon te trillen, ze kon niet langer stilstaan en begon nerveus door de smalle gang te ijsberen. Aan het einde van de gang was een raam en achter het glas kleurde de lucht asgrijs.

‘Ik denk dat ik vannacht maar bij mijn ouders slaap,’ zei James terwijl hij langzaam een paar stapjes achteruit deed.

Kate slikte de zoveelste snik door. ‘Nee, alsjeblieft, laten we er in elk geval een nachtje over slapen. Dit gesprek moeten we niet hier en nu voeren. Onze ouders zitten hiernaast, godsamme. Al onze vrienden zijn hier.’

Bij de deur naar de feestzaal aarzelde James. Het feit dat het feestje gewoon doorging voelde voor Kate als verraad. De buitenwereld had stil moeten staan, net als haar eigen wereld.

‘Het spijt me...’ begon James, maar Kate schudde haar hoofd ten teken dat ze niets meer wilde horen. Ze likte aan het topje van haar wijsvinger en begon als een razende een plakkerig vlekje van de vensterbank te boenen. Door daar te blijven staan en die vlek weg te poetsen hoefde ze niet te zien dat hij wegliep, dat hij de gasten op de hoogte bracht van wat er was gebeurd en dan de trap af zou lopen, de donkere avond in, zonder haar.

Pas toen ze de deur in het slot hoorde vallen stopte Kate. Pas toen ze het gemompel in de zaal hoorde brak ze, en pas toen ze Robyns armen om zich heen voelde gaf ze eindelijk toe aan haar tranen.

2

Op een of andere manier leek het leven om Kate heen gewoon door te gaan, als een afgedwaald rotsblok dat van een berghelling stuitert. Maar terwijl de rest van de wereldbevolking zich bezighield met dagelijkse routinehandelingen als douchen, aankleden en naar de respectievelijke werkplekken afreizen, verschanste Kate zich op de plek waar ze op de avond van het feest heen was gevluht: bij haar ouders in een bed, met haar hoofd onder de dekens.

Nog niet zo lang geleden, toen ze nog een vriend had, een toekomst, een doel in haar leven, had Kate gelachen om het feit dat ze ontslagen was. Voor de zoveelste keer. Nu leek het opeens helemaal niet grappig meer. Niets was meer grappig. Ze had haar best gedaan altijd hard en veel te lachen omdat dat volgens haar de beste manier was om om te gaan met tegenslagen in haar leven, en ze had ook altijd grapjes over zichzelf kunnen maken. Maar sinds James uit haar leven was verdwenen en zonder één keer achterom te kijken hun relatie de rug had toegekeerd, was ze niet meer in staat te glimlachen, laat staan dat ze de energie kon opbrengen om voluit te lachen. Ze miste het, ze miste het lachen.

Kate hoorde een geluid op de gang en sloot haar ogen, ze hoopte dat wie het dan ook was niet aan zou kloppen. Net doen alsof het haar niets kon schelen was uitputtend en ze wist niet of ze het op kon brengen het toneelstukje vol te houden dat ze bij haar ouders opvoerde sinds ze bijna een week geleden bij hen in was getrokken. Haar moeder, die emotioneel vrij ingetogen van aard was, had niet veel meer gedaan dan Kate nogal hulpeloos schouderklopjes geven en steeds opnieuw te zeggen hoe jammer ze het vond dat het was misgelopen, maar haar vader, van wie Kate de vastberaden opgewektheid bij tegenslagen had geërfd, maakte flauwe grappen als: 'Er zijn er geen handvol maar een landvol'. Kate stelde hun inspanningen op prijs, maar voelde zich niet getroost. Wat ze echt nodig had was een plan: een strategie om haar vriend terug te krijgen, en daarmee haar geluk.

'Nims, ben je wakker?'

Kate opende haar ogen. Er was er maar één die haar met die bijnaam aansprak, maar die was niet in het land.

Net toen ze het dekbed van zich af wilde duwen ging de deur op een kiertje open en toen Kate zag wie er in de deuropening verscheen slaakte ze een kreet van blijdschap.

‘Toby! Wat doe jij... hoe kom jij hier?’

‘Ik weet niet of je het hebt gehoord,’ antwoordde haar broer, ‘maar tegenwoordig hebben ze van die dingen die ze vliegtuigen noemen. Van die grote ronde buizen met vleugels en motoren die mensen van het ene land naar het andere brengen.’

‘Heel grappig,’ antwoordde ze, en meteen daarop barstte ze in tranen uit.

Toby ging op de rand van het bed zitten en trok Kate naar zich toe. Heel even voelde het prettig om gekoesterd en beschermd te worden, maar die dankbaarheid ging bijna meteen gepaard met schuldgevoel. Ze vond het vreselijk dat ze zich zo gedroeg, dat ze niet in staat was haar emoties onder controle te houden.

‘Het gaat prima,’ piepte ze terwijl ze zich van hem losmaakte. ‘Echt, ik ben alleen een beetje moe.’

‘Je kunt pap en mam misschien voor de gek houden,’ zei Toby streng terwijl Kate lusteloos haar wangen droog veegde, ‘maar ik zie heus wel wat hier aan de hand is Nims. Voor mij hoeft je dat toneelstukje niet op te voeren.’

‘Dat doe ik niet,’ zei ze verontwaardigd maar zonder veel overtuigingskracht. ‘Ik wil gewoon niemand ongerust maken.’

Toby fronste.

‘Ik ben je grote broer, dus voor mij is er geen ontkomen aan.’

‘Ja, maar...’

‘Maar niks. Laat mij me nou maar zorgen maken over de vraag of ik me zorgen moet maken om jou.’

‘Ik weet niet eens zeker of dat wel ergens op slaat,’ zei ze. Meteen schoot Toby in de lach.

‘Vast niet, maar door de verwarring ben je in elk geval gestopt met huilen.’ Toby graaide in zijn jaszak en haalde een KitKat tevoorschijn. ‘Ieder twee vingers?’

Kate, die nauwelijks iets had gegeten sinds haar verjaardag, schudde haar hoofd.

‘O, kom op,’ mopperde Toby terwijl hij de verpakking openscheurde. ‘Je hoeft ze niet eens op te eten, je mag ze ook bewaren zodat je met twee vingers aan je pet kunt salueren als je James weer tegenkomt.’

‘Het is nog te vroeg voor grapjes,’ zei Kate terwijl ze haar kin op haar knieën legde en haar armen om haar onderbenen sloeg.

Deze kamer was vroeger haar slaapkamer geweest maar deed nu dienst als logeerkamer. Haar met lippenstift besmeurde posters van Take That en McFly waren al lang verdwenen. Kates moeder had, in een poging haar dochter op te fleuren, haar oude My Little Pony dekbedhoes en haar favoriete knuffels van zolder gehaald, maar in plaats van zich getroost te voelen had de hele kinderlijke entourage Kates maag doen samentrekken van ellende. Ze was dertig, dit was niet de manier waarop haar leven zich diende te ontvouwen.

‘Ik wou dat ik op je feest was geweest,’ zei Toby met spijt in zijn stem. ‘Je kleine zusje wordt tenslotte niet elke dag dertig. Ik had die verbouwing moeten laten voor wat die was en hierheen moeten vliegen. Als ik dat had gedaan,’ zei hij met meer kracht in zijn stem, ‘had die eikel zich misschien nog wel eens achter zijn oren gekrabd voordat hij besloot jou op je verjaardag te dumpen. Wie doet er nou zoiets?’

‘Het was mijn eigen schuld,’ zei Kate somber. ‘Ik heb hem daar voor het blok gezet, ik ben degene die hem heeft gedwongen een beslissing te nemen die hij anders misschien niet genomen zou hebben. Als ik dat niet had gedaan, had hij misschien...’ Ze maakte haar zin niet af, het had geen zin om verder te denken in termen van ‘als’.

Toby had het filmpje nog niet ter sprake gebracht, maar hij moest ervan weten. Kate vermoedde dat er amper een levende ziel in Groot-Brittannië rondliep die het niet had gezien. Ze keek uit haar ooghoeken naar haar laptop die nog op het bureau stond waar ze hem half gesloten had achtergelaten. Het rode stand-by lampje knipperde. De avond daarvoor had ze bijna de hele avond op Twitter gezeten en vol afgrijzen gezien dat het aantal retweets onder de #WannabeWife #NorthLondonLoser #Proposalfail #Left OnTheShelf post geleidelijk opliep, tot het de 500.000 aantikte. De reacties liepen uiteen van invoelend tot openlijk vijandig en in Kates persoonlijke inbox kwamen, voordat ze tijd had gehad de tag te verwijderen en ongewenste aandacht te blokkeren, niet minder dan zeshonderd berichtjes binnen van mannen die zich aanboden als vervangend bruidegom. Kate zou hier normaal gesproken wel vrolijk van worden, ware het niet dat de meerderheid van de heren een foto van dat deel van hun anatomie dat ze, als bedankje, graag gekust zouden hebben hadden bijgevoegd. De meest pijnlijke reacties waren de retweets waar het woord ‘vernederend’ in voorkwam, dat waren de berichten die dui-

delijk maakten wat de meerderheid van de mensen écht dacht. Zou een filmpje van iemand die in het openbaar een aanzoek deed ook zo'n reuring hebben opgeleverd als er in die kroeg een man op die stoel had gestaan? Natuurlijk niet.

Toby had haar blik kennelijk gevolgd, want toen ze wegkeek zei hij: 'ik kan nog steeds niet geloven dat iemand je dat heeft aangedaan. Wie gaat er nou op internet misbruik maken van het liefdesverdriet van een ander?'

'Ik heb geen idee.'

'Jouw vrienden zouden nooit zoiets gemeens doen, dus het moet iemand geweest zijn die James kent. En wat mij betreft betekent dat dat hij moet uitzoeken wie dat was en ervoor moet zorgen dat ze het er weer af halen.'

Kate kreunde afwijzend.

'Nee écht, Nims. Ik heb zin om naar hem toe te rijden en dat tegen hem te zeggen. En als ik dan toch bezig ben wil ik hem graag laten weten hoe ik hier over denk.'

Geschrokken keek Kate op. 'Nee! Alsjeblieft niet. Misschien jaag je hem dan voorgoed weg. Bovendien heeft dat geen zin,' voegde ze er haastig aan toe. 'Die post is nu zo vaak gedeeld dat het niets meer uitmaakt.'

In de daaropvolgende stilte hoorden ze de deurbel, gevolgd door stemmen en voetstappen op de trap. Sinds Kate weer thuis woonde, was Robyn haar elke dag op komen zoeken; ze offerde elke lunchpauze op om te kijken hoe het met haar vriendin ging en haar zachtjes weer terug het gewone leven in te duwen. Toen ze de kamer binnenstormde, een boodschappentas in de ene hand en een kartonnetje met twee bekers koffie in de andere, en Toby zag zitten slaakte ze een kreet van verrukking.

'O mijn god, Toob, hoe is het met je? Hoe is het in Kroatië? Wat ben je bruin! Je lijkt wel een chocolade ei! Hoe bevalt het huwelijksleven? Hoelang ben je hier al? Wat zie je er goed uit!'

Kate keek naar haar beste vriendin en haar oudere broer en probeerde niet jaloers te worden op het gemak waarmee die twee roddels en kletspraat begonnen uit te wisselen. Zo was zij zelf een paar weken geleden ook nog geweest, zo vol optimisme ondanks alles, zo bereid om elke strohalm geluk vast te pakken, maar nu voelde haar hart zo verschrompeld en uitgedroogd als een rozijn.

Een berichtje op haar telefoon. James.

Bel me alsjeblieft niet meer. Je maakt het moeilijker dan nodig is.

Kate staaarde naar de woorden en haar bloed bevroor in haar aderen. In de verte ving ze nog flarden op van het gesprek tussen Robyn en Toby.

‘Ze gaat de laatste paar dagen alleen maar achteruit,’ fluisterde haar vriendin. ‘Sinds dat verrekte filmpje viral is gegaan. Daarvoor had ze nog hoop, weet je, maar nu lijkt het wel of ze lek geprikt is, en alles wat Kate Kate maakt eruit is gelopen.’

Met een laag, sissend geluid zoog Toby zijn longen vol.

Het scherm van Kates telefoon vervaagde en ging uit.

Ze was een last geworden, een schande, en ze wilde dat het ophield. Sinds het filmpje waarin zij James ten huwelijk vroeg het hele internet over was gegaan durfde ze niet meer het huis uit. Ze was ervan overtuigd dat iedereen het wist; dat iedereen naar haar zou wijzen en haar zou uitlachen. En ze hadden nog gelijk ook.

‘Ik weet dat je dit nu niet kunt zien,’ zei Toby, ‘maar ooit zul je beseffen dat James al die tranen niet waard is. Zoals hij jou heeft laten barsten is onvergeeflijk. Wie doet dat nou met iemand van wie hij zegt te houden?’

‘Hij houdt niet van me,’ mompelde Kate. ‘Niet meer. En waarom zou hij ook?’ voegde ze er opstandig aan toe. ‘Ik ben een lachertje, een loser op alle fronten. Ik kan niet eens een kantoorbaantje met een minimumloon vasthouden. Is het echt zo gek dat ik nu alleen ben? James heeft eindelijk ontdekt wat iedereen al jaren weet: dat ik een nul ben die tot niets in staat is behalve dienen tot onderwerp van nationaal vermaak.’

‘Hou op!’ Robyn stak haar hand op. ‘Je bent géén lachertje en géén loser.’

‘Eh... daar ben ik het helaas niet mee eens,’ reageerde Kate terwijl ze rechtop ging zitten. ‘Laten we eens even op een rijtje zetten wat ik allemaal verprutst heb. Eens kijken, o ja, voor zeven vakken een vijf of minder, met moeite een acht bij elkaar geschraapt voor Engels, waarmee ik, inderdaad, helemaal nergens ben gekomen. En nadat ik door zo ongeveer elke universiteit in Engeland, Schotland en Wales – nee laat me even uitpraten – ben afgewezen heb ik de volgende baantjes gehad: hamburgerbakker, kassière, serveerster, schoolbrigadier, allemaal niet langer dan een paar maanden. Daarna ben ik ongeveer tien minuten hondentrimster geweest, op mijn tweede dag als koerier werd ik ontslagen toen ik tegen een telefoonpaal reed, ik heb als afwashulp nog niet één dienst vol kunnen maken en toen ik als receptioniste het lef had vrij te vragen voor Kerstavond schopten ze me eruit.’

‘Maar al die baantjes pasten niet bij je,’ zei Robyn koppig. ‘En je bleef het in elk geval proberen.’

‘Proberen en mislukken,’ antwoordde Kate met nadruk op het laatste woord. ‘Het enige waar ik ooit goed in ben geweest is zorgen voor James, en nu heeft hij me dus ook ontslagen, en iedereen heeft het op Twitter zien gebeuren.’

Toby schudde zijn hoofd.

‘Waarom ga je niet doen wat ik doe?’ stelde Robyn opgewekt voor. ‘Bij ergotherapie gaat het helemaal om zorgen voor mensen, echt iets voor jou.’

‘Ze heeft gelijk, dat is zo,’ zei Toby bevestigend. Hij glimlachte bemoeidigend, maar Kate zag de twijfel in zijn ogen. Net als die van haar waren ze lichtgroen met gouden spikkels, maar zij had lange rode krullen en hij had zijn haar tot een donslaagje gereduceerd.

Had ze nou maar een paar talenten die ze kon inzetten. James had in hun relatie altijd de officiële zaken afgehandeld en Kate had haar relatieve onbeholpenheid geaccepteerd zoals iedereen om haar heen dat altijd had gedaan: door om zichzelf te lachen en haar schouders op te halen. James rolde daarbij weliswaar wel eens met zijn ogen, maar altijd liefdevol. Hij vond haar baantjes niet zo belangrijk omdat ze binnen afzienbare tijd thuis bij hun kinderen zou blijven. Ze wist dat veel mensen dat ouderwets en ongeëmancipeerd vonden, maar daar had Kate zich nooit veel van aangetrokken. Dat was wat ze wilde en sowieso was ze blij met een man die maar al te graag de traditionele rol van kostwinner op zich wilde nemen zodat zij zich helemaal kon storten op het fulltime moederschap. In de afgelopen acht jaar had ze nooit stilgestaan bij de mogelijkheid dat James van gedachten zou kunnen veranderen, dat hij haar zou verlaten als hun relatie zich niet precies volgens de door hem opgestelde tijdlijn zou ontwikkelen.

Toby stond op. ‘Volgens mij is het tijd voor thee,’ zei hij. ‘Wil je me even helpen, Robyn?’

Kate keek net op tijd op om de blik van verstandhouding op te vangen die Toby en Robyn uitwisselden. Ze zouden naar beneden gaan, naar de keuken van haar ouders, en over haar praten, ze zouden bespreken hoe ze haar konden bevrijden uit de put van ellende die ze voor zichzelf had gegraven.

‘Tuurlijk,’ zei Robyn. ‘O ja, en deze zijn voor jou,’ zei ze tegen Kate terwijl ze de tas liet zakken. ‘Dat je niet vergeet dat er altijd, hoe vreselijk

je leven er ook uit mag zien, mensen zijn die er nog beroerder aan toe zijn.’

‘Tssss,’ zei Kate zogenaamd afkeurend toen er een stroom real-life tijdschriften over haar bed werd uitgestort.

Robyn wees naar een kop op een van de covers. ‘Kijk!’ zei ze enthousiast. ‘Mijn man heeft me verlaten... voor de geest van mijn moeder. En wat dacht je van deze stakker? Hij dacht dat hij voor kerstmis een kitten had gekocht voor zijn vriendin, maar later kwam hij erachter dat het een vleermuis was.’

Toby huiverde zichtbaar.

‘Afschuwelijk. Hou alsjeblieft op,’ zei hij toen Robyn alweer door het volgende tijdschrift bladerde. ‘We laten mijn arme zuster hier lekker zwelgen in de ellende en het verraad van anderen, dan gaan wij thee zetten. Kun jij mij fijn op de hoogte brengen van je meest recente dating-avonturen.’

Robyn kreunde. ‘Dat kan heel kort.’

Toen ze de kamer uit waren pakte Kate haar telefoon weer op en las opnieuw het korte bericht waarin James haar had gevraagd niet meer te bellen. In het begin was hij heel geduldig geweest, hij was bereid met haar te praten en de situatie uit te leggen, maar nu voelde het toch alsof ze hem elke dag een beetje meer kwijtraakte. Ze kon geen antwoord op het berichtje bedenken, en zelfs daar werd ze bang van: het idee dat twee mensen die zo nauw met elkaar verbonden waren geweest plotseling vreemden voor elkaar waren geworden. Ze wilde niet dat James iemand werd die ze ooit had gekend, ze wilde dat hij degene was die ze het beste kende.

Geïrriteerd over zichzelf en de hele situatie trok ze het eerste het beste tijdschrift naar zich toe en bekeek de voorpagina. Stomverbaasd las ze de bizarre koppen. Lusteloos begon ze te bladeren, zonder echt te lezen scanden haar ogen de artikelen en koppen op de binnenpagina’s.

Ze moest een manier bedenken om James terug te krijgen, maar hoe? Hoe kon ze hem iets aan zijn verstand peuteren als hij niet bereid was haar te ontmoeten of zelfs maar met haar te praten? Kate wilde zijn verzoek hem met rust te laten wel honoreren, maar ze wilde ook dat hij zich realiseerde hoe stom het was om alles wat ze samen hadden opgebouwd zomaar weg te gooien. Dat gewoon tegen hem zeggen zou niet helpen. Ze moest ervoor zorgen dat hij zelf zijn vergissing inzag, dat hij besepte dat zijn leven veel beter was als zij er deel van uitmaakte, ze moest ervoor zorgen dat hij haar ging missen.

Ze pakte een ander tijdschrift en sloeg het zomaar ergens open in de veronderstelling het zoveelste verhaal te zien over een bedriegende echtgenoot of een vreemde obsessie. In plaats daarvan zag ze een grote zwarte kop: ‘Waarom ik brieven schrijf aan mijn broer – tien jaar nadat hij verdween.’ Er onder was een foto afgedrukt van een somber kijkende vrouw van een jaar of dertig, samen met een jonge, blonde man. Zijn wangen waren ingevallen en hij had zijn ogen neergeslagen, alsof hij de blik van degene die de foto maakte niet kon of wilde zien, maar er zat een zekere onverzettelijkheid in zijn schouders en de hoek van zijn kin was uitdagend. Hij was gebroken, dat wel, maar niet verslagen.

Het was een uitdrukking die ze maar al te goed kende.

Kate duwde haar bril, die naar beneden was gegleden, terug op haar neus, hield het tijdschrift een beetje hoger en begon te lezen.

Wat tragedie betreft had Angela Dawson haar portie ruimschoots gehad. Veel meer eigenlijk dan een mens in zijn leven mee zou moeten maken.

Toen ze zesentwintig was, verloor ze niet alleen haar beide ouders, maar ook haar jongere broertje – een gebeurtenis die de zesendertigjarige mondhygiëniste tot op de dag van vandaag achtervolgt.

‘De dood is zwaar omdat deze onherroepelijk is, maar dat is nog wel te doen,’ vertelt ze ons vanuit haar rijtjeshuis in Aberystwyth. ‘De dood van mijn ouders was vreselijk, maar de verdwijning van Josh was om allerlei redenen veel erger. Ik weet dat mijn vader en moeder niet op een dag opeens weer voor mijn deur zullen staan, ik zie hun gezichten niet plotseling opdoemen in een menigte zodat ik naar ze toe kan rennen om hen te begroeten, maar wat Josh betreft bestaat die mogelijkheid nog steeds. Ik weet dat de uitdrukking: “Het is juist de hoop die je de das om doet” een cliché is, maar dat is niet voor niets. Het lijkt wel of ik elke dag dat ik hem niet vind een beetje sterf, elk moment dat mijn broer onvindbaar blijft. Ik wil niet alleen weten waar hij is en wat er met hem is gebeurd, ik móét het weten om verder te kunnen met mijn leven.’

Angela vraagt of we het opnameapparaatje uit willen zetten terwijl zij haar tranen droogt en dat doen we. Intussen bekijken we de foto’s van haar vermiste broer die overal in de kleine huiskamer te vinden zijn.

‘Ik wil dat hij weet dat ik hem niet ben vergeten,’ legt ze uit. ‘Dat er